

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně společnosti **K+K Ski School, s.r.o.**, se sídlem v Janských Lázních, Černohorská 323, zast. daňově poradenskou společností ARIADNA, s.r.o., se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. ledna 2014, čj. 30880/13/5000-14101-707161, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou za zdaňovací období roku 2010.

Žalobkyně měla za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy. Upozornila, že správce daně i žalovaný porušili své povinnosti při dokazování, a to zejména povinnost zjistit skutkový stav dostatečným způsobem, když dogmaticky trvali na tom, že jediným důkazním prostředkem k prokázání nároku na slevu na dani je nezbytnost podepsání prohlášení poplatníka ve stanoveném termínu s uvedením data. Splnění důkazního břemene jiným způsobem, například na základě svědecké výpovědi, nebo dodatečně předloženým čestným prohlášením poplatníka zákon dle jejich názoru neumožňuje. S tímto názorem vyslovila žalobkyně nesouhlas. Odkázala na ust. § 38k zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů a (dále jen „zákon o daních z příjmu“) a uvedla, že žalovaný hodnotí administrativní pochybení ohledně uvedení data podpisu předmětného prohlášení účelově, neboť pokud by bylo rozhodující formální uvedení data na prohlášení, znamenalo by to, že správce daně by nemohl nárok na

uplatnění slev a odčitatelných položek zpochybnit ani v případě, že by existovaly důkazní prostředky vyvracející toto formálně uvedené datum (například v podobě výpovědi zaměstnanců, že datum bylo uvedeno dodatečně později). Správce daně by v případě pochybností měl prověřovat, zda zákonné požadavky v podobě doložení a podpisu byly splněny, popř. kdy došlo k jejich splnění. Skutečnost, že datum není uvedeno v podobě a formátu správcem daně předpokládaném, neznámá, že zákonné podmínky nebyly ve stanoveném termínu splněny. Postup správce daně při posuzování jednotlivých dat u podpisu prohlášení je ukázkou formalistického přístupu, kdy zjištěná administrativní pochybení mohou vzbudit pochybnosti správce daně, ale rozhodně to neznámá, že dokazováním nelze pochybnosti vyvrátit. To platí i v případě, že by datum bylo uvedeno chybně, nebo nebylo uvedeno vůbec.

K otázce dalších důkazních prostředků odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu, čj. 6 Afs 26/2004-41, dle něhož lze prokázat nárok na uplatnění nezdaniitelných částí daně z příjmů a jinými důkazními prostředky i v případě, kdy předmětné prohlášení nemohl mít plátce daně v době, kdy zúčtoval mzdy za příslušné zdaňovací období vůbec k dispozici, jelikož té době po použití formulář ještě neexistoval. Není tedy dle žalobce pravdivé tvrzení žalovaného, že ze zákona o daních z příjmů vyplývá nezbytnost podepsání prohlášení poplatníka ve stanoveném termínu a prokázání skutečností rozhodných pro poskytnutí měsíční slevy na dani. Uplatnění jiným způsobem až v průběhu daňové kontroly či odvolacího řízení, například na základě svědecké výpovědi, nebo dodatečně předloženým čestným prohlášením poplatníka, zákon umožňuje. Žalovaný odhlédl od skutečnosti, že zákon o daních z příjmů jiné důkazní prostředky k prokázání nároku na slevu na dani výslovně nezakazuje, zatímco zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) jejich použití výslovně umožňuje.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že navrhovaná výpověď svědka není jen dalším tvrzením, jak uvádí žalovaný, ale jde o důkazní prostředek, který běžně používají i správci daně na základě zásady oficiality. Bagatelizace výpovědi svědka na pouhé tvrzení by v řadě daňových řízení znamenala, že správce daně své závěry v neprospěch daňového subjektu postavil na pouhých tvrzeních třetích osob. Správce daně i žalovaný tedy postupovali zcela zjevně účelově, v rozporu s ust. § 92 odst. 2 a § 93 daňového řádu a v rozporu s postupem, který správci daně běžně používají v případech, kdy naopak vyvracejí důkazní prostředky a tvrzení daňových subjektů. Vzhledem ke skutečnosti, že správce daně i žalovaný nezjistili skutkový stav dostatečně, nenaplnili tak svoji povinnost postupovat tak, aby právní zjištění, která z takto zjištěného skutkového stavu správce daně dovodil, nebyla s tímto skutkovým stavem v rozporu.

Žalobkyně uvedla, že hodnocení důkazů představuje myšlenkovou činnost, která nesmí obsahovat formy libovůle či nelogičnosti. Z charakteru činnosti zaměstnance (poplatníka) a data uzavření a doby trvání uzavřených smluv je zcela evidentní, že uvedení data 1. 10., jak je chápe správce daně a žalovaný, je v rozporu s elementárními zásadami logického uvažování, neboť neexistuje žádné smysluplné zdůvodnění, aby zaměstnanci pracující na základě dohod o provedení práce časově ohraničených první polovinou či dokonce čtvrtinou roku podepisovali prohlášení k tomu datu, kdy společnost fakticky nefunguje. Toto datum je tedy zcela zjevně

nesmyslné a správce daně zcela účelově odmítá provedení svědeckých výpovědí, které by nesmyslnost tohoto data bez jakýchkoliv pochybností potvrdily.

Dále žalobkyně připomněla jednu ze základních zásad daňového řízení, dle níž hodnotí správce daně při rozhodování jednotlivé důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Musí přitom přihlížet ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. K tomu je třeba, jak žalobkyně uvedla, aby v rámci daňového řízení bylo provedeno řádné dokazování, což však v jejím případě nebylo naplněno. V průběhu daňové kontroly totiž správce daně neprovedl žalobkyní navrhované důkazní prostředky, čímž porušil ust. § 92 odst. 2 daňového řádu, ale i zásadu vzájemné spolupráce dle jeho ustanovení § 6 odst. 2, když v rozporu s ust. § 93 odst. 1 uvedené právní úpravy nepřipustil provedení důkazních prostředků, které žalobkyně ve smyslu ust. § 86 odst. 2 písm. c) vzpomínané právní úpravy v průběhu daňové kontroly navrhovala. Tímto postupem porušil i zásadu zákonnosti zakotvenou v ust. § 5 odst. 1 daňového řádu.

Žalobkyně dále uvedla, že správce daně i žalovaný aplikovali zásady správy daní v rozporu s jejich dikcí i duchem. K tomu doplnila, že v důsledku svého nesprávného hodnocení předmětných prohlášení, jakož i v důsledku nezjištění skutkového stavu, vydali rozhodnutí, kterými vědomě stanovili daň nesprávné výši. Překvapující je zejména skutečnost, že žalovaný upřednostnil před zásadou materiální pravdy zásadu formální pravdy, kterou dovedl na základě svých nelogických závěrů o nemožnosti dokazovat jinak, než prohlášením poplatníků s uvedením data a to ve formě, která měla splňovat jeho představy. Žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu k ust. § 1 odst. 2 daňového řádu – rozsudek 5 Afs 65/2012-34, dle níž daňový řád upřednostňuje hledisko správnosti, nikoliv hledisko fiskální, takže „namísto dosud uplatňované zásady formální pravdy v daňovém řízení se prosazuje zásada materiální pravdy. Zatímco dříve správce daně dbal především na to, aby stát nebyl krácen na svých příjmech, nyní musí dbát především toho, aby daň byla stanovena po právu, tedy ve správné výši. Musí tak přihlížet ke všem skutečnostem, a které jsou pro správné stanovení daně rozhodné, a to ať jsou ve prospěch, či v neprospěch daňového subjektu.“

Žalobkyně tak považovala za zřejmé, že správci daně podala vysvětlení „údajného data“ na prohlášení svých pracovníků a toto své vyjádření podpořila návrhem na provedení důkazních prostředků. Z podaného vysvětlení bylo zřejmé, že přiznala zvýhodnění v souladu se zákonem, když jí bylo známo, kdy pracovníci předmětná prohlášení podepisovali, tedy v lednu roku 2010, tedy ještě před 15. únorem 2010. Žalovaný však vycházel pouze z jím provedené interpretace předmětného data, aniž však jakýmkoliv důkazními prostředky vyvrátil podané vysvětlení žalobkyně, čímž postupoval v rozporu s ust. § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu. Podle ust. § 8 odst. 3 dané právní úpravy správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní. Protože jde o základní zásadu správy daní, bylo povinností správce daně i žalovaného provést důkazní prostředky navržené k prokazování skutečného stavu, což však neučinili.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na ust. § 35ba a o ustanovení § 38k zákona o daních z příjmů. Z daných ustanovení dovedl nezbytnost podepsání prohlášení poplatníka ve stanoveném termínu a prokázání skutečností

rozhodných pro poskytnutí měsíční slevy na dani. Uplatnění jiným způsobem, například na základě svědecké výpovědi až v průběhu daňové kontroly či odvolacího řízení, daný zákon dle žalovaného neumožňuje. Podepsání prohlášení poplatníka, a tím prokázání uplatnění měsíční slevy na dani není záležitostí formální, nýbrž jediné na základě tohoto prohlášení poplatníka a prokázání skutečností rozhodných pro uplatnění měsíční slevy na dani může zaměstnanec (poplatník) měsíční slevu na dani uplatnit a daňový subjekt (plátce daně, v daném případě žalobkyně) je poskytnout. Zmiňovaný postup je potvrzením toho, že zaměstnanec daňovému subjektu prokázal v souladu s platnými právními předpisy oprávněnost nároku na měsíční slevu na dani v době, kdy mu byla poskytnuta. Tato skutečnost je rozhodná pro správné stanovení výše zálohy na daň, která má být z příjmu zaměstnance daňovým subjektem v příslušném měsíci zdaňovacího období sražena. Z uvedeného žalovaný dovodil, že pochybení zaměstnance spočívající v nesprávném uvedení data podpisu prohlášení poplatníka, či jeho neuvedení nelze dodatečně zhojit svědeckými výpověďmi, jak navrhuje žalobkyně. Bylo totiž její povinností datum podpisu prohlášení poplatníka před poskytnutím slevy prověřit. Pokud nebyla prohlášení poplatníka prokazatelně podepsána s datem vztahujícím se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně provedla srážku daně ve snížené výši, nebo nebyla podepsána vůbec, byla žalobkyně povinna provést srážku daně v příslušném období za své zaměstnance v plné výši. Podle ust. § 38k odst. 7 zákona o daních z příjmů mohla žalobkyně ke skutečnostem rozhodným pro uplatnění slevy na dani a daňového zvýhodnění přihlídnout až počínaje měsícem následujícím po měsíci, v němž tyto rozhodné skutečnosti zaměstnanec prokázal a současně podepsal prohlášení podle ust. § 38k odst. 4 zákona o daních z příjmů. Žalovaný se tedy plně ztotožnil s právním názorem správce daně, který neprovedl svědecké výpovědi navržená žalobkyní, neboť zákonem o daních z příjmů jsou jednoznačně stanoveny podmínky pro uplatnění měsíční slevy na dani a měsíčního daňového zvýhodnění a způsob jejich uplatnění a prokázání, je stanoven i termín, ve kterém měl zaměstnanec prohlášení poplatníka u žalobkyně podepsat. Tento termín je určující pro poskytnutí měsíční slevy na dani a měsíčního daňového zvýhodnění v době, kdy byly poskytnuty. Zákon v tomto případě nepřipouští jiný důkaz ani jiný způsob prokázání nároku na měsíční slevu na dani. Žalovaný proto považoval provedení svědeckých výpovědí za nadbytečné.

Dále se žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí k těm zaměstnancům, kteří měli s žalobkyní uzavřenou dohodu o provedení práce. Jak vyplynulo z jejich prohlášení, dané fyzické osoby uplatnily u žalobkyně svůj nárok na měsíční slevu na dani v konkrétním zdaňovacím období, tedy zdaňovacím období roku 2010. Na základě těchto prohlášení byly v tomto konkrétním zdaňovacím období žalobkyní vypočteny zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků a sníženy o částku ve výši odpovídající jedné dvanáctině částky stanovené v ustanovení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Na základě takovýchto prohlášení poplatníků byly v tomto konkrétním zdaňovacím období žalobkyní poskytnuty zaměstnancům měsíční slevy na dani. Žalovaný uvedl, že oddíl I. a II. prohlášení poplatníka se týká uplatnění slevy na dani v konkrétním zdaňovacím období, jímž je kalendářní rok uvedený v oddíle I. prohlášení poplatníka a také v oddíle II. prohlášení poplatníka na řádku, kde zaměstnanec uvádí datum, kdy v tomto zdaňovacím období o uplatnění měsíční slevy na dani žalobkyni požádal. Tuto skutečnost stvrzuje zaměstnanec svým podpisem k datu, k němuž potvrzuje pravdivost a úplnost údajů uvedených v prohlášení, přičemž datem se rozumí

označení konkrétního dne a měsíce v kalendářním roce, v němž tato skutečnost nastala a svým vlastnoručním podpisem zaměstnanec deklaruje, že potvrzuje správnost údajů uvedených v prohlášení poplatníka k tomuto dni. Jestliže administrativní pracovnice žalobkyně prohlášení poplatníka jednotlivým zaměstnancům předvyplnila, do kolonky datum uvedla 1. 10. a zaměstnanci takto předvyplněné údaje zkontrolovali a stvrdili svým podpisem, jak tvrdí ve svých podáních žalobkyně, potom mohl správce daně při kontrole přihlídnout k takto předloženým důkazním prostředkům a uznat je jako důkaz o skutečnosti, že tato prohlášení poplatníka byla podepsána samotnými zaměstnanci dne, který je uveden v oddílu II. prohlášení poplatníků, tedy dne 1. 10. zdaňovacího období roku 2010. Z těchto předložených důkazních prostředků však dle žalovaného nelze osvědčit, že zaměstnanci prokazatelně uplatnili u žalobkyně nárok na slevu na dani do 30 dnů po vstupu do zaměstnání, nebo do 15. února na příslušné zdaňovací období. Nelze tudíž akceptovat, že by se jednalo o jiné datum, než o datum 1. 10. 2010.

Žalovaný v závěru uvedl, že v průběhu daňové kontroly měla žalobkyně dostatečný prostor, v němž jí bylo umožněno, aby prokázala, že je schopna doložit svá tvrzení. Je totiž právem daňového subjektu předkládat důkazní prostředky, které má k dispozici a navrhopat provedení důkazních prostředků, které jsou podle jeho názoru způsobitelné prokázat jeho tvrzení o splnění povinností. Žalobkyni bylo rovněž umožněno vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění. Žalovaný uzavřel, že správcem daně byla prokázána existence důvodných pochybností ve věci prohlášení poplatníků předložených žalobkyní, přičemž ta nepředložila žádný důkazní prostředek v rozsahu, který zákon o daních z příjmů připouští.

Odpovědnost za správné srážení záloh na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků, jak žalovaný dále uvedl, nese výhradně plátce daně. Podmínkou, při jejímž splnění mohl plátce daně (žalobkyně) u poplatníka (zaměstnance) přihlídnout ke slevě na dani, je prohlášení poplatníka podepsané v zákonem stanoveném termínu a tímto prohlášením plátce daně u svého správce daně prokazuje skutečnost, že byl oprávněn ke slevě na dani při výpočtu zálohy na daň v příslušném měsíci zdaňovacího období přihlídnout. Je proto nezbytné, aby tento důkazní prostředek měl vypovídací potenciál ve vztahu k prokazované skutečnosti. Dále uvedl, že daň z příjmů fyzických osob vybírána srážkou dle zvláštní sazby daně je vybírána formou srážky z příjmů při jejich výplatě, nebo připsání úhrady ve prospěch poplatníka. Povinným je v tomto případě plátce daně, který odpovídá za řádné plnění svých povinností, přičemž jejich nesplnění má za následek přenesení platební povinnosti přímo na plátce daně, tedy stanovení daně k přímé úhradě. Daňový řád upravuje procesní pravidla při správě daní zahrnující úpravu postupu správců daně a úpravu práv a povinností daňových subjektů a třetích osob dle ust. § 22 daňového řádu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že příslušná ustanovení zákona o daních z příjmů, na něž je v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazováno, jsou natolik jednoznačná, že další polemiky na toto téma jsou zbytečné. Uvedl, že daňový řád se použije pouze v případě, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak (ust. § 4 daňového řádu). V daném případě zákon o daních z příjmů důkazní prostředky a postup, včetně termínu k prokázání předmětných nároků, upravuje konkrétně a zároveň výlučně stanovuje. Uvedl, že z dikce tohoto zákona je zcela zřejmé, že dodatečné a zpětné

prokázání nároku je vyloučeno. Nejsou tedy přípustné ani svědecké výpovědi ani čestná prohlášení poplatníků. K odkazu žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozsudek čj. 6 Afs 26/2004-41 uvedl, že okolnosti věci projednávané v tomto případě byly jiné. Zdůraznil, že pokud nebyla prohlášení poplatníků podepsána s datem vztahujícím se v příslušném období nebo nebyla podepsána vůbec, byla žalobkyně povinna provést srážky daně v příslušném období za své zaměstnance v plné výši. Ze spisu je přitom zřejmé, že inkriminovaná prohlášení poplatníků prokazatelně nebyla podepsána v termínu vztahujícím se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně poskytla poplatníkům slevy na dani. Povinností správce daně bylo zkoumat, zda byla žalobkyně oprávněna v souladu s platnými právními předpisy k nárokům na slevu u zaměstnanců přihlídnout, tedy zda měla v období, kdy měsíční slevu na dani zaměstnancům poskytla, k dispozici prohlášení poplatníka s datem podpisu odpovídajícím zákonnému termínu. Zásada materiální pravdy se v daňovém řízení neuplatňuje v jejím čistém pojetí, nýbrž s výraznými odchylkami, jež jsou dány specifiky daného řízení. Současně je korigována požadavkem na ekonomii daňového řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z průběhu daňové řízení zaznamenaného ve správním spise krajský soud zjistil, že dne 20. 3. 2012 byla u žalobkyně zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků. Následně dne 7. 11. 2012 správce daně žalobkyni seznámil s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení zjištěných důkazů uvedených ve zprávě o daňové kontrole. Z nich vyplynulo, že žalobkyně přihlíдела u svých zaměstnanců k měsíční slevě na dani podle ust. § 35ba zákona o daních z příjmů, ačkoliv předložená prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2010 nesplňovala podmínky dle ust. § 38 k odst. 1, 4 a 7 zákona o daních z příjmů. Správce daně proto žalobkyni vyčíslil daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za uvedené zdaňovací období ve výši 34.155 Kč. Žalobkyně se proti vyměřené dani odvolala. Žalovaný její odvolání zamítl.

Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že u zaměstnanců, kteří měli s žalobkyní uzavřenou dohodu o provedení práce, bylo v předložených prohlášeních poplatníka v oddílu II. uvedeno zdaňovací období „2010“ a jako datum podpisu bylo uvedeno „1.10.“. Prohlášení bylo zaměstnanci podepsáno. Z daného prohlášení bylo rovněž zřejmé, že osoba v tomto prohlášení uvedená uplatňovala dle ust. § 35ba odst. 1 písm. a) a ust. § 35d odst. 2 zákona o daních z příjmů slevu na dani na poplatníka na zdaňovací období 2010.

Obsah uvedených prohlášení hodnotil krajský soud především z pohledu ust. § 38k zákona o daních z příjmů. Z jeho odst. 5 vyplývá, že „plátce daně, u kterého poplatník podepsal prohlášení podle odst. 4, provede výpočet daně, roční zúčtování záloh a daňového zvýhodnění a současně přihlídně k nezdanitelným částkám ze základu daně dle ust. § 15 a ke slevě na dani podle ust. § 35ba odst. 1 písm. b) a g) za bezprostředně uplynulé zdaňovací období, podepíše-li poplatník do 15. února za

toto období písemné prohlášení“. Dále předmětné ustanovení provádí taxativním výčet (pod písmeny a/ až j/), jednotlivých oblastí, kterých se prohlášení má týkat.

Z dané zákonné úpravy tedy jednoznačně vyplývá, že plátce daně postupuje dle podmínek nastavených daným ustanovením pouze za předpokladu, že poplatník podepsal dané prohlášení a to nejpozději k datu přesně v zákoně vymezenému, tedy nejpozději k datu 15. 2. daného roku. Prohlášení poplatníka se tedy týká uplatnění slevy na dani v konkrétním zdaňovacím období, tedy v kalendářním roce uvedeném v oddílu I. a II. prohlášení, přičemž zaměstnanec musí uvést při tomto úkonu datum, kdy v uvedeném zdaňovacím období o uplatnění měsíční slevy na dani požádal. Danou skutečnost pak stvrzuje zaměstnanec svým podpisem a to právě k datu konkrétně vymezenému dnem a měsícem kalendářního roku, v němž tato skutečnost nastala. Je přitom zřejmé, že dané požadavky specifikuje zákon o daních z příjmů naprosto přesně a jejich splnění musí být plátcem daně a potažmo i správcem daně bez jakýchkoliv výjimek striktně vyžadováno. Lze tedy přisvědčit názoru žalovaného, že uplatnění slevy na dani na základě jiného důkazu, např. svědecké výpovědi, zákon nepřipouští. Pokud tedy nebyla prohlášení poplatníků podepsána s datem vztahujícím se k příslušnému období nebo nebyla podepsána vůbec, byla žalobkyně povinna provést srážky daně v příslušném období za své zaměstnance v plné výši, tedy bez přihlédnutí k měsíční slevě na dani a měsíčnímu daňovému zvýhodnění. Z předložených důkazních prostředků, které jsou pro posouzení dané věci rozhodující, totiž nepochybně vyplývá, že předmětná prohlášení zaměstnanci nepodepsali v termínu vztahujícímu se k období, v němž žalobkyně jako plátce daně poskytla poplatníkům slevy na dani. Lze přitom konstatovat, že k vyslovení tohoto závěru dospěl správce daně i žalovaný v souladu s požadavky ust. § 92 daňového řádu, neboť je patrné, že skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, přičemž správce daně žalobce vyrozuměl, proč další navrhované důkazní prostředky neprovedl.

Výklad jednotlivých ustanovení zákona o daních z příjmů neodporuje ani ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 6 Afs 26/2004, na níž žalobkyně upozorňuje. V daném rozsudku zaujímá tento soud stanovisko k situaci, kdy plátce daně nemohl mít v době, kdy zúčtoval mzdy za příslušné zdaňovací období, prohlášení k dani k dispozici jelikož v té době použitý formulář neexistoval. Důkazní řízení, k němuž se Nejvyšší správní soud přikláněl, mělo tedy prokázat, že bylo ze strany zaměstnance plněno na jiném formuláři. Je tedy zřejmé, že se jednalo o skutkově odlišnou situaci od projednávané věci a vyslovené závěry tak není možno v daném případě použít. Nelze tedy souhlasit s žalobní námitkou, že správce daně postupoval v rozporu se závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Z daňového řízení rovněž nepochybně vyplynulo, že v souvislosti s ukončením daňové kontroly bylo žalobkyni umožněno vyjádřit se k výsledkům kontrolních zjištění, přičemž žalobkyni byly sděleny důvodné pochybnosti o obsahu prohlášení poplatníka u zaměstnanců, s nimiž měla žalobkyně uzavřeny dohody o provedení práce. Žalobkyně sice v průběhu daňového řízení navrhovala provedení důkazů, které by mohly dle jejího názoru pochybnosti správce daně rozptýlit, krajský soud však přisvědčil názoru žalovaného, že požadavky ust. § 38k zákona o daních z příjmů nepřipouštějí, aby absence data, popř. uvedení data vybočujícího z intervalu

„1.1. -15.2“, byly nahrazeny jinými důkazními prostředky, tedy i navrhanými výsledky svědků.

Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Dalšími žalobními námitkami se krajský soud nezabýval, neboť rozhodnutí o nich by nebylo způsobilé výrok tohoto rozsudku změnit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývá, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. března 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu